

Secretariaat St. Roechama - Claes de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland
roechama@filtnet.nl - www.roechama.nl
Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.:24358678

Reisverslag 23 februari tot 2 maart 2008

"Wees niet bang, kleine Jacob, arm volk van Israël, Ik zal je helpen –spreekt de HEER-, de Heilige Israëls is je bevrijder." (Jesaja 41:14)

"Ze prijzen God, omdat u er blijk van geeft gehoorzaam te zijn aan het Evangelie van Christus, wat u bewijst door de ruimhartigheid waarmee u met hen en alle anderen wilt delen." (2 Korinthe 9: 13)

Gezegend

De uitzegening van onze Oekraïnegroep had plaats tegelijk met de Outreachgroep die naar Israël zou gaan. Met drie busjes met hulpgoederen vertrokken zeven personen, Paul en Cora Bastiaans, Cor Mes, Siets Lagendijk, Rianne de Boer(uit Friesland) en Wim en Ria, zaterdagavond 23 februari naar Oekraïne. Volgestouwd met kleding, schoenen, speelgoed, stoeltjes, computers, monitors enz. En niet te vergeten; de beenbeugel die we bij LIVIT in Dordrecht voor een gehandicapte vrouw hadden laten aanmeten.

We waren deze keer ook gezegend met veel prachtige nieuwe kleding die we via onze Belgische vrienden Danny en Benina hadden gekregen van de marktkramers in West-Vlaanderen. Zij gaven dit met liefde mee voor de weeskinderen en voor de arme mensen onder het Joodse volk, Gods volk.

We reden via Duitsland, Oostenrijk en Hongarije aan een stuk door naar de grens met Oekraïne. Het was stralend helder weer met temperaturen in Oostenrijk van tegen de 20°. We voelden ons zo gezegend dat we onder bescherming van onze hemels Vader dit werk mochten doen.

Stempels

Bij de grens was het zoals gewoonlijk best spannend. De directeur van Chesed en de kinderwerkster Yuditha kwamen naar de grens om ons te helpen bij het verzamelen van de benodigde stempels. Het duurde bij elkaar toch weer twee uur voordat we alle 'kastjes en muren' gehad hadden en de papieren dik gestempeld waren. Maar toen konden we dan toch echt de grens over: we waren in Oekraïne. Voor de meesten van ons was het de eerste keer.

Zondagmiddag om zes uur kwamen we in het appartement van het hotel aan en konden we ons voor een week installeren.

We sloten de dag af met een bijbelstudie o.a uit Romeinen 11:31 waarin onze taak naar het Joodse volk toe beschreven staat: *'..opdat ook zij ten gevolge van de aan u betoonde ontferming, ontferming (Roechama) zouden vinden'*

Onmisbaar

De volgende morgen gingen we direct naar de mensen van de Joodse organisatie Chesed Sphira, omdat de inhoud van twee busjes voor hen bestemd was. De directeur Michael Galin legde uit dat de hulp van St. Roechama steeds belangrijker wordt. Hij noemde in dit verband het woord 'onmisbaar'. Zo'n 10 jaar geleden waren er in de regio 600 holocaust overlevenden, voor wie zij uit Amerika geld kregen. Nu zijn dat er nog maar 120. Terwijl er zoveel anderen zijn die ook 'hulp'behoevend zijn.

Paul en Cor reden met Michael en Juditha, die goed engels spreekt, naar de douane, om daar de goederen te laten inklaren.

Lydia Sodovskaja

De rest van de groep ging met Olga, de ouderenwerkster, naar Lydia Sodovskaya. Zij wachtte al met smart op ons. Zou de beenbeugel passen? Zou ze daarmee weer kunnen lopen? Ze opende de deur, staande gehouden door twee elleboogkrukken. Haar ene been bengelde in de lucht.

Lydia vertelde als eerste aan ons haar trieste verhaal. In 1993 was bij haar kanker geconstateerd. De dokter schreef haar zware medicijnen voor, een soort chemokuur, die zij 5 jaar lang heeft gebruikt. Toen was zij, God zij dank, genezen.

Een aantal jaren geleden werd zij aangereden door een dronken autobestuurder, die veel te hard reed. Zij lag lang in het ziekenhuis, waarvan enkele dagen in coma. De operatie van haar onderbeen en voet mislukte, de botten werden

verkeerd aan elkaar gezet. Ondertussen had haar man ook kanker gekregen. Op 15 april 2006 overleed hij.

Omkoop

Wat Lydia betreft, ze heeft nog geen cent vergoeding gekregen. De man die haar aanreed heeft de verkeerspolitie en rechter omgekocht. Hij heeft een ander (iemand zonder werk en zonder geld) laten opdraaien voor het ongeluk. Verklaringen zijn veranderd en getekend. Er zijn nu al twee rechtzaken geweest, maar het verzoek om betaling van de kosten werd steeds afgewezen.

Zij pakte het kaartje van Roechama uit haar bijbel en schreef de namen van ons team allemaal op. Er lag ook een kinderbijbel. Lydia vertelde hoe haar oma haar in het geheim heeft onderwijzen uit de bijbel. Zij vierde ook met anderen de sjabbat maar was ook gelovig in Jesjoea. Lydia vertelde dat zij elke week bezoek krijgt van een vriendin van de baptistenkerk, waarmee ze samen bidt en praat. Ze verdient nu een beetje geld door te breien en te naaien. Haar breimachine is echter kapot en kan niet meer gerepareerd worden. Ook de handnaaimachine die er stond was erg oud.

Beenbeugel

Toen was het tijd om de beenbeugel te passen. Tot onze verrassing zette ze haar eerste stappen; ze liep, nog wel met behulp van één elleboog kruk. Wat was ze blij en wij niet minder.

Ze vroeg ons of we a.u.b wilden terugkomen, want ze wilde zo graag een maaltijd voor ons serveren. We spraken af dat we aan het eind van de missie op sjabbatmiddag zouden langskomen.

Maya Medvedeva

Omdat we van de sponsor kleding mee hadden gekregen voor Maya Medvedeva, besloten we ook bij haar langs te gaan. De kleding paste precies. Ze was zo dankbaar. *"Altijd als jullie komen krijg ik kado's en ik kan niets teruggeven."* Deze lieve weduwnaar vertelde dat zij nu nog leeft voor haar kleinkind, die bij haar woont. *"We leven, dat wil zeggen, we liggen nog niet in het graf, maar ik denk niet aan mijn eigen problemen, ik denk alleen aan mijn kleindochter."*

Maya is invalide van de tweede groep. Maya is een gelovige vrouw. Zij bezoekt ook de sjabbatsamenkomst van de Stichting Zhyttya op vrijdagmiddag. Daar wordt onderwijs gegeven uit zowel het Oude als het Nieuwe Testament. We lazen bij haar Psalm 146 ter bemoediging.

Gabriella

Gabriella Baivelman, Gobika genoemd, is een verstandelijk gehandicapt meisje van 16 jaar met het vermogen van een meisje van 7 jaar. Ze woont bij haar oma, omdat haar beide ouders zijn overleden.

Oma Maria sliep al een paar nachten erg slecht. *"Ja dat komt door de volle maan, dan kan ik niet slapen."* Ons schoot direct Psalm 121 in gedachten. Aan het eind van het bezoek hebben we gevraagd om deze Psalm te mogen lezen en we legden uit dat Maria op de belofte, *"bij nacht zal de maan je niet schaden."* moet vertrouwen en niet bijgelovig zijn. Ze werd echt door de tekst

geholpen. Hoewel Maria ook gelovig is en naar de kerk gaat, is er toch iets van bijgeloof

achtergebleven. Wat fijn om mensen ook zo te mogen helpen.

Ook konden we bijdragen aan het

geld dat nodig is voor een wasmachine, zodat oma niet langer met de hand hoeft te wassen.

Daarna bezochten we opnieuw Victor en Katya Zoechar. Victor is erg aan huis gebonden omdat Katya aan Alzheimer lijdt. Hij vertelt altijd honderduit en is ontzettend blij met de hulp die hij krijgt via Roechama.

Aan het eind van de dag waren de twee busjes nog niet vrijgegeven. De electriciteit was uitgevallen, dus kon er niet verder gewerkt worden op de computers. De volgende dag zouden we met z'n zevenen in een busje naar Moekatsjevo, op een uur afstand van Uzgorod, moeten rijden. De douane maakte het ons niet bepaald gemakkelijk.

Rabbi Sphira

Dinsdagmorgen vertrokken we om acht uur naar Moekatsjevo. Daar zijn ook veel eenzame Joodse mensen die in ons hulpprogramma zitten of die het gewoon fijn vinden om bezoek te krijgen.

Voor de oorlog leefden er in Moekatsjevo 20.000 Joodse mensen. Tijdens de 2de W.O. werden Joden samengedreven in twee ghetto's in de stad. Vandaar uit werden in 1943/1944 alle Joden weggevoerd. Slechts 1 % van hen keerde na de oorlog terug naar Moekatsjevo.

Het lag meest niet aan de bevolking zelf dat zoveel Joden werden vermoord. Velen van hen hebben hun best gedaan hen te helpen met eten ed. Dat kwam omdat de jaren voor de oorlog rabbi Sphira

een gezaghebbende figuur in de stad was. Hij maakte geen verschil, maar was heel tolerant en open. Hij hield van iedereen en hij hielp iedereen. Voor de oorlog in 1937 stierf hij. Zijn kleinzoon helpt de Joodse gemeenschap nu heel veel. Zij mag gratis gebruik maken van de gebouwen die vroegen aan zijn vader behoorden. Ook heeft hij het geboortehuis van de rabbi om

laten bouwen tot een synagoge.

Viktorija Lyahovicer

Ons eerste bezoek in Moekatsjevo was bij Victoria Lyahovicer. Een eenzame weduwnaar met helemaal geen familie meer. Tijdens de oorlog was zij geëvacueerd naar Kazachstan. Daar overleefde zij de oorlog. Haar man is zeven jaar geleden overleden. En omdat zij lichamelijke problemen heeft ligt zij de hele dag op bed. Vijf keer per week komt Loeba, een vrouw van Chesed, haar verzorgen en het huishouden doen. Maar zo opgewekt als zij was. Voor haar lazen we ook psalm 146.

Faina Drutman

Met Ira, de plaatselijke vertegenwoordigster van Chesed, bezochten we ook Faina. Een vrouw die kanker heeft. Ze heeft veel pijn in haar arm. Ook heeft ze last van haar hart.

Ze komt eigenlijk niet meer buiten. Er stonden een paar lege borden en een leeg pannetje op de keukentafel.

Tijdens ons bezoek werd de warme maaltijd bij haar bezorgd door een medewerker van Chesed. Hij brengt dagelijks op 14 adressen voor 18 mensen eten rond.

Valodja Kovatz

We moesten snel terugkeren naar de eetzaal. Daar zaten Valodja Kovatz, 72 jaar, en zijn vrouw Magdalena, 62 jaar, al enige tijd op ons te wachten. Valodja heeft financiële hulp nodig. Hij heeft 5 jaar geleden een insult gehad en kon daarna niet meer lopen. Zijn lieve zorgzame vrouw heeft hem zo geholpen dat hij nu weer lopen kan.

Toen hij dat vertelde, moesten ze allebei huilen.

Beiden krijgen een klein pensioen. Valodja krijgt per maand 500 Grivna (ongeveer € 70,-) terwijl hij toch een chirurg was en zijn vrouw 400 Grivna. Eén pensioen gaat op aan medicijnen. Wat waren deze mensen blij dat we hen konden vertellen dat ze voortaan gesponsord worden door een Nederlands echtpaar.

Nog meer bezoeken

Daarna bezochten we nog Irina Ermolina, die wel samen woont met haar zoon, maar totaal niet geholpen wordt door hem. We zijn blij dat Chesed voor haar zorgt en dat de kleding die wij bij ons hebben ook aan haar zal worden uitgedeeld.

Als laatste gingen we nog bij Ludmila Holberg op bezoek. Zij heeft helemaal niemand meer. Ook bij haar lieten we een kalender, een stuk kaas en liefde achter.

We haastten ons om nog voor het eind van de middag terug te zijn in Uzgorod. Want de busjes stonden nog steeds bij de douane. Paul en Cor gingen opnieuw op weg naar de douane. Er bleken echter nieuwe problemen te zijn. Er was net die dag een nieuwe wet ingegaan. De declarant had nog volgens het oude programma gewerkt. Dus moest zijn werk overgedaan worden.

Nina

De overige vijf gingen als laatste op deze dag op bezoek bij de Joodse vrouw Nina. Haar bezochten we ook in november in het ziekenhuis en Henk en Alie brachten een bandage voor haar mee in december. Ze heeft 2 ½ maand in het ziekenhuis doorgebracht. Nu is ze thuis, maar ze kan nog steeds niet veel doen. In haar heup is een wond gesnede. Deze wond is nog steeds open en zal nog

twee maanden nodig hebben om helemaal van binnenuit te genezen.

Het was Nina's eerste keer in het ziekenhuis. Ze denkt veel na en wil ook graag het goede doen. *"Ik heb alle confessies bezocht, maar ik ben tot de conclusie gekomen: 'Ik behoor alleen aan God en ik zie Zijn wonderen elke dag.'*" Ik heb God gevraagd waarom het zolang moet duren. *"Ik heb moeten leren,"* zegt ze; *"om mezelf lief te hebben, want ik ben al zolang op aarde en heb nooit van mezelf gehouden. Ik ben niet mooi, ik ben dik. Ik haatte mezelf, om mijn lichaam, maar hoe kan je anderen liefhebben als jezelf, als je niet van jezelf houdt."* *"Ik bid vurig: 'God help mij altijd dat ik steeds nadenk voordat ik wat zeg, ik bid dat ik geen kwaad zal zeggen van mensen.'"*

We hadden s' avonds nog een dagsluiting n.a.v. Handelingen 13: 36. *"Dat David in zijn tijd de raad Gods gediend had"* Zo mogen ook wij in onze tijd dienen op de plaats die God ons stelt.

Het weeshuis

Woensdagmorgen stonden we vroeg op, want we hadden zeker twee uur nodig om bij het weeshuis in Vinogradova te komen. We hadden alleen de beschikking over één busje, omdat de andere twee nog niet vrijgegeven waren.

We kwamen zo tegen 10 uur aan. De boekhouder ging direct met de papieren naar de douane in die plaats. Wij spraken met de directrice Hanna. Zij vertelde dat er 131 kinderen zijn. 29 kinderen hebben helemaal geen ouders, de rest heeft wel een ouder, maar is in de steek gelaten. Of nog erger: Hanna vertelde dat er vorige week twee

nieuwe kinderen waren gebracht. De vader had zijn vrouw vermoord. Hij zit nu in de gevangenis. Gelukkig weten we dat Hanna voor hen een echte moeder is. Ze noemt haar werk dan ook een roeping. Zij doet het nu al 37 jaar met veel toewijding. Alles ziet er heel schoon en verzorgd uit.

De kinderen, die niet naar school waren, waren ondertussen bijeengeroepen in de gymzaal. Ze zongen met elkaar voor ons een paar liedjes. Ook Tamara was daarbij. Het meisje waarvoor we ruim 4 jaar geleden betaalden voor een galoperatie. Ze zag er goed uit en kon zo heerlijk zingen. We begonnen met uitdelen van de zo goed als nieuwe en ook aangeklede poppen, raceauto's, cakejes en krakelingen

en óók een lees-kleurboekje over de Heere Jezus als de goede Herder met in het boekje ook nog twee gebedjes als plaatje of boekenlegger.

Operatie

Hanna had ons ook uitgelegd dat ze nog op zoek zijn naar een sponsor voor Natasja die een dubbele operatie nodig heeft. Ze heeft een niersteen en ze moet aan haar gal geopereerd worden. Ze zag helemaal geel. Natasja met haar twee zusjes, Olja en Julia werden gehaald. Het oudste zusje liet een groot litteken zien op haar buik. Zij was al eerder geopereerd. Wat een lieve meisjes, maar al zo vroeg wees. Hun ouders zijn overleden, evenals drie andere zusjes. Ze hebben alleen nog een klein zusje. Zij woont in een ander weeshuis.

We vroegen de arts of hij kon vertellen hoeveel beide operaties ongeveer zouden gaan kosten. Hij zei, ongeveer €450,- met medicijnen en spuiten enz. inbegrepen. We besloten dit geld direct te betalen. Het werd direct aan

Natasja verteld. We gaven haar een groot teken-schrijfblok en kleurtjes en het 'goede Herder' boekje. We baden met haar en zeiden dat ze de Heere Jezus ook voor haar in het ziekenhuis zou zorgen. De directrice herhaalde dat nog eens voor haar.

Hanna stelde trouwens ook nog voor dat wij ongeveer 10 echte weeskinderen naar Nederland zouden laten halen voor twee weken, voor een korte vakantie. Zou dat mogelijk zijn?

Doaune

Daarna kregen we hetzelfde te eten wat ook de kinderen als warme maaltijd hadden gekregen. En toen was het weer wachten op de douane. Er waren wat kleine probleempjes. Maar er bleek ook een fout begaan te zijn door de douane bij de grens. Uiteindelijk moesten we het busje lossen in een loods bij de douane. De boekhouder zou de volgende dag het probleem verder oplossen. Pas om 11.00 uur 's avonds waren we in Uzgorod. Gelukkig had Michael het voor elkaar gekregen dat de busjes daar vrijgegeven zouden worden. Die hebben we ook nog opgehaald om 11.30. Dankbaar naar onze hemelse Vader en tevreden gingen we laat slapen.

Rita en Vika

Donderdagmorgen startten we met het lossen van de twee busjes voor Chesed. Daarna gingen we naar Rita en Vika van de Stichting Zhyttya (leven) We werden hartelijke ontvangen. Rita vertelde dat ze elke vrijdagmiddag sjabbat vieren met de mensen en woensdagavond onderwijs doorgeven. Dat doen ze door middel van film en internetstudie gegeven door David Loden. Het begint echt een huiscgemeente te worden. Al deze eenzame Joodse mensen voelen zich nu deel van een gezin. Ze gaan ook zorgdragen voor elkaar.

Een week geleden was er een bekeerde Joodse man overleden op de leeftijd van 88 jaar. Zijn vrouw had niet de Rabbijn gevraagd te komen, maar Rita. Rita was geschokt. Zij heeft haar eigen voorganger de korte toespraak en het gebed laten

doen. Rita en Vika hebben bij de etenstafel nog wat gesproken. In de afscheidsbrief die op de begrafenis werd voorgelezen stond ook: *"Ik neem afscheid van de gemeenschap waardoor ik tot God gekomen ben."*

Rita ging verder: *"Heel vaak worden wij op het laatste moment bij mensen geroepen die op sterven liggen om met hen te bidden. Velen hebben zich bekeerd."*

Tsjilia Rozenbloem

We bezochten ook met Rita en Vika een aantal mensen. Als eerste Tsjilia Rozenbloem. Deze bijzondere vrouw is zo dankbaar voor de hulp die ze krijgt. Zij heeft suikerziekte en wordt met het adoptiegeld geholpen om medicijnen te kopen. Ze vertelde haar levensverhaal. Het gezin is heel wonderlijk bewaard in de oorlog. Op de eerste dag werd hun huis al

gebombardeerd, omdat het naast een 'legerschool' stond. Vader was op zakenreis in Moskou en Tsjilia was in een kinderkamp. Haar moeder en zusje vluchtten. Moeder

liep 60 km op blote voeten met het kind op de arm en kwam uiteindelijk in Rusland aan. Tsjilia overleefde in een weeshuis en bleef in leven door mee te eten met de varkens (aardappelschillen enz.)

Na veel omzwervingen en veel hongerlijden is het gezin uiteindelijk weer verenigd. Tsjilia's man is overleden.

Lilla Kogan

Het volgende bezoek was bij Lilla Kogan. Met z'n tienden zaten we in een piepklein keukentje. Lilla heeft veel pijn in haar benen en kan heel moeilijk lopen. Vijf jaar geleden is ze geopereerd en is er een ijzeren plaat ingebracht. Ze heeft ook last van hoge bloeddruk.

Behalve een broer in Israël heeft ze verder geen familie. Ze is twee keer getrouwd geweest, maar heeft geen kinderen. Eén kindje overleed vroegtijdig. Ze vindt Paula zo bekend. *"We kennen elkaar door de ene God en Jesjoea."* We baden met haar en spraken de priesterzegen over haar uit. Voor Lilla was dit erg speciaal; haar opa was rabbijn in L'vov.

Svetlana

Hierna gingen we bij Svetlana langs, de weduwe van Jacob Gollender. In augustus waren we nog bij hem langs geweest. Toen was hij al erg ziek. Hij bezocht ook de samenkomsten van Rita en Vika, net als zijn gelovige vrouw, zelfs toen hij ziek was. Svetlana en Jacob zijn ruim 32 jaar getrouwd geweest. Wonderlijk hoe zij elkaar ontmoet hebben. Hij had vanwege zijn politieke overtuiging 15 jaar in de gevangenis gezeten. In 1975 belandde hij in het psychiatrisch ziekenhuis waar

ook Svetlana werkte. Daar ontmoetten ze elkaar en een jaar later trouwden ze.

We namen afscheid van haar nadat we haar verdriet en pijn in gebed bij de Heere hadden gebracht.

Ook bij Zina Koegal gingen we even langs. Deze dappere vrouw bezoeken we bijna altijd wel even als we in Uzgorod zijn. Er is zoveel veranderd in haar leven door de hulp die Zhyttya haar geeft van het adoptiegeld. Ook de oude Singer van 93 jaar bezochten we. Hij is ziek en ligt voortdurend op bed. Zijn dochter verzorgt hem.

Revtafamilie

's Avonds reden we met Mirosjava, die als ouderenhulp voor Chesed werkt, naar haar familie in de Karpaten. Bij de Revta familie is het altijd een 'thuiskomen'. We voelen ons zo een met dit eenvoudige, arme, maar toch ook zo rijke gezin. Er is in dit gezin veel op het gebed van God gekregen. Dat zelfs de dokter een keer moest zeggen bij de geboorte van een kind: *"Jouw God heeft jou gered."*

We kregen een overvloedige maaltijd en hadden voor hen kleding, speelgoed en ook kontant geld bij ons. Aan het eind van de avond kwam opa er ook bijzitten. Hij vindt het altijd zo fijn als we komen. Hij kan gewoon niet wachten tot we er zijn. Hij zei; *"Vertel me alleen dat ze komen als ze er al zijn."*

Opa voelt zich zo rijk. Nog maar 17 jaar geleden is hij tot geloof gekomen. Al zijn 6 kinderen zijn nu ook gelovig. Hij heeft 56 kleinkinderen en ook al 25 achterkleinkinderen.

Opa was vroeger een woesteling en een dronkaard. Hij heeft ook veel gevoel voor humor. Hij wist ons ook aardig aan het lachen te krijgen. We zongen nog samen bij de piano en eindigden de avond in gemeenschappelijk gebed. Toen we hem bij het weggaan bedankten dat hij ons ontvangen had, zei hij: *"Ik heb niet jullie ontvangen, ik heb de Heere ontvangen!"*

Sjabbatviering

Vrijdag regelden we nog wat zaken bij Chesed en gaven daarna bij Zhyttya nog heel wat spullen af. We liepen daarna over de markt en bereidden ons voor op de sjabbat.

Om 16.00 waren we uitgenodigd bij Zhyttya voor de wekelijkse sabbatviering. Met 20 mensen zaten we bij elkaar. Rita heette iedereen welkom: *"We zien de blijdschap als jullie binnenkomen. Sjabbat vieren doe je met elkaar en kan je niet doen in je flat in je eentje. Er gebeurt zoveel in een week. Zijn rust, tijd om te rusten hebben we zo nodig. Wie wil er een psalm opgeven?"* Er werden drie psalmen opgeven die, na het zingen van het Sjema Israël, voorgelezen werden. Elke keer werd een korte toelichting gegeven of onderwijs over bijvoorbeeld het laatste vers van Ps 29. dat de Heere Zijn volk zal zegenen met SJALOM. Er is veel angst en er zijn problemen. Maar je komt tot rust bij Jesjoea. Dan komt de vrede van God.

Er was een korte pauze, daarna werd er door Vika nog meer geleerd over het 'geven' van alles, zoals de weduwe in de Bijbel dat deed. Tenslotte werden de kaarsen

aangestoken en werd dankzegging over het brood en de wijn door een 88-jarige Joodse man uitgesproken. Ook baden we met elkaar rondom de vlag van Israël heen voor het Joodse volk en land. Het was zo'n echte familiebijeenkomst.

We hadden zo'n heerlijk begin van de sjabbat. Daarna vierden we met elkaar de sjabbat in ons appartement. Zaterdagmorgen deden we met elkaar nog bijbelstudie n.a.v. Exodus 35.

Weer lopen

's Middags om vier uur waren we nog bij Lydia Sodovskaja uitgenodigd. Die laatste uren voor ons vertrek waren zo heerlijk. Lydia riep ons vanaf haar balkon al toe en in haar flat gekomen zagen we een tafel vol met eenvoudig maar heerlijk voedsel. Door Lydia en haar dochter zelf klaargemaakt. Maar het allermooiste geschenk vonden we allemaal, dat we Lydia zagen lopen of beter gezegd, zagen rennen. Ze liep wel 25 keer van de kamer naar de keuken en weer terug. En zo vlot. Wat een dankbaarheid vervulde haar en ook ons hart. Het hoofdoel van onze reis was gehaald; Lydia kon weer lopen.

Lydia wilde ook nog graag weten, wat wij geloven en van welke gemeente we zijn. We vertelden dat we gelovigen zijn in Jesjoea (Jezus), dat we ook sjabbat vieren en de feesten. *"O, maar dan zijn jullie familie!"* riep ze uit. We vroegen haar op de man af of ze geloofde dat Jesjoea de beloofde Messias is en de Zoon van God. *"Natuurlijk!"* En geloof u ook dat Hij voor al uw zonden betaald heeft. *"Natuurlijk"*, was opnieuw haar antwoord. We waren behalve vrienden ook echt broeders en zusters in de Heere Jezus. Aan het eind gaf ze ons nog een brief mee, waarin ze heel uitgebreid had geschreven hoe dankbaar ze was.

Afscheid

We namen afscheid met veel diepe indrukken in ons hart en met dankbaarheid naar onze God en Vader, die het ons mogelijk had gemaakt, de wezen en weduwen te helpen en het Joodse volk te bemoedigen.

We hadden een snelle grensovergang van twee uur. Zondagmiddag rond 4 uur 's middags kwamen we aan in Nederland. We dankten de Heere. We hadden het goed gehad samen. En we danken iedereen die voor deze reis gebeden heeft, die spullen heeft gegeven of gemaakt en zij die steeds geld overmaken.

